

дну мора и спасили се. При томе "...Господ узби море вјетром источнијем, који јако дуваше цијелу ноћ, и осуши море, и вода се растуи" (2Мој., 14:21). Јасно указивање да је управо источни ветар одагнао воду од обале, изазива питање: ако се то дешавало код Црвеног мора (традиционално гледиште) приликом бекства из Египта, онда би источни ветар дотерао воду, а никако отерао! (в. карту.) Источни ветар може да отера воду рецимо у Напуљском заливу, недалеко од Везува - Хорива. Једно од станишта богобораца за време њихових лутања названо је ТБРЕЕ ("Тавера" у синодалном преводу) (4Мој., 11:3). Узимајући у обзир претходни материјал, не можемо а да не препознамо у тој формули реч "Тибар" (ТБР). Даље: ЦН - Сиена (југоисточно од Ливорна), Хев-Рона (ХБ-РУН), тј. Gorgo du Rhone [10, стр. 229-237]. Падине Виза назване су ВУЗ или ИВУС, град Рим се назива Рама (синодални превод!) (Суд., 19:13).

Синодално-теолошка додавања самогласника су тенденциозна. Ево на пример, како звучи древни оригинал (цит. по: [10, стр. 245]): "А сада што ће ти пут у МИЦ-РИМ да пијеш воде Црне реке (ШИХУР)? што ли ће ти пут у земљу вође (АШУР)..." (Јерем., 2:18). Синодално: "...што ће ти пут Мисирски (у Египат), да пијеш воде Сиорске (из Нила). што ли ће ти пут Асирски (у Асирију)..." Не дајући предност ниједној од ове две варијанте превода, желимо да обратимо пажњу на принципијелну могућност суштински различитих географских и етничких осамоглашавања древног библијског текста. Другим речима, његово читање је далеко од једнозначности. Морозов, проучивши сва библијска (неозвучена) помињања АШР (АШУР) (синодално: Асирија), предлаже превод "вођа", "фирер" и указује на Немачку, чији положај уосталом управо одговара положају "Асирије", који је у Библији наведен у односу на друге географске тачке (ако се узме у обзир њихова могућа европска локализација). У [10] су наведени подаци који омогућују да се често помињани "Стражни град" (Самарија) схвата као Рим у Италији. Тада не може а да се не обрати пажња на фразу: "... а Стражном граду (Самарији у синодалном преводу - А.Ф.) је глава (оснивач? - А.Ф.) - син Ремалијин" (Исаија, 7:9). У преводу, у складу са [10] имамо: Ромул Громовника. Тако буквално и пише у древној тексту: РМЈ-ИЕУ (Ромул Громовника). Али Ромул је основао Рим!

Још чуднији утисак настаје приликом изучавања библијских неозвучених назива земаља и народа. На пример, у библијском "ТУ-ГЕРМ"-у ћемо вероватно препознати "германа" не само по сазвучју са првобитним именом његове земље Die Germa, већ и зато што се звук "Т" често додаје на почетку библијских речи, када оне попримају карактер личних имена [10, стр. 613-614]. Уопште, у [10] је урађен огроман посао анализе древног текста и тврди се да су практично сви основни народи средњовековне Европе и Средоземља присутни у Библији, при чему управо на оним географским местима, где се налазе и данас. Постављају се такође питања о локализацији древних држава поменутих у Библији. Пример: древна Финикија и њени градови Тир и Сидон. У вези са могућношћу европске локализације многих библијских назива, приметимо да се реч Венеција сасвим могла читати као "Венеција" (романска варијанта)